

VPRAŠANJA IN ODGOVORI

Pogovor s častitim Ajahnom Chandapalom



Ta intervju je bil narejen leta 2002, pred obiskom častitega Ajahn Chandapala, predstojnika budističnega samostana Santacittarama iz Italije. V Ljubljani je imel predavanje o budizmu in intenziv budistične meditacije v Gorenji vasi.

Ajahn Chandapalo, angleški menih teravada tradicije, se je začel zanimati za meditacijo že v času študija na univerzi v Lancastru. Za budizem se je resneje začel zanimati potem, ko je bil na predavanju Ajahna Sumedha, učenca Ajahna Chaha, enega največjih učiteljev meditacije "gozdne tradicije" na Tajskem. Kmalu potem, ko je naredil magisterij iz biomedicine, se je Ajahn Chandapalo pridružil novo ustanovljenemu samostanu Chitthurst v jugozahodni Angliji, kjer je bil leta 1982 po dveh letih sprejet v meniški red. Odtlej je pomagal ustanoviti več samostanov v Angliji in v Švici. Potem, ko je eno leto bival v samostanu na Tajskem, je bil leta 1993 povabljen v samostan Santacittarama v Italiji, kjer še danes deluje.

Ajahn Chandapalo, to je vaš drugi obisk v Sloveniji. Ali za vas predstavlja razliko, če vodite intenziv v Sloveniji ali Italiji? (Ajahn, iz sanskr. acarya - učitelj. op.p.)

Na nek način razlika obstaja - mislim da v glavnem zato, ker je to v Sloveniji nekaj novega, medtem ko v Italiji ljudje sodelujejo na intenzivih pri različnih učiteljih že vrsto let. Pozitivna stran tega je, da so pri tem dobili določene izkušnje; intenzivi potekajo gladko in udeleženci se lahko popolnoma posvetijo praksi, ne da bi jim bilo potrebno skrbeti za prostor, kuhanje, čiščenje, itd. Po drugi strani pa na ta način nimajo možnosti, da bi nudili kakšno pomoč, kar lahko prispeva k potrošniški miselnosti "Plačal sem in hočem svoj mir", takšen pristop pa v duhovnem življenju ne vodi daleč. Prednost, ki jo imajo začetniki je v tem, da je njihov um bolj odprt in manj obremenjen s spominom na prejšnje izkušnje. Ob svojem prvem obisku v Sloveniji sem bil ob pokazanem zanimanju in vnemi prijetno presenečen in se veselim vrnitve.

Rečeno je, da se je budizem v zadnjih 50-ih letih odprl bolj, kot prej v 2500-ih. To še posebej velja za Zahod, kar je na nek način paradoksalno, saj materializem še nikoli ni bil tako velik in razširjen.

Dejal bi, da je prišlo še posebej v zadnjih 30-ih letih do prave eksplozije zanimanja za budizem. Najbrž je to deloma reakcija proti prevladujočemu materialističnemu pogledu na življenje in povratni učinek k bolj duhovnim vrednotam. Napredek in tehnologija sta

Življenje na Zahodu napravila relativno udobno in varno. To in vse večja svoboda družbe brez tabujev nam dajeta mnogo več možnosti za iskanje užitkov in zadovoljstev vendar se zavedamo, da nas to ne osrečuje. Nasprotno, izgleda, da so v bogatih deželah depresija in drugi psihološki problemi, narkomanija in samomori bolj pogosti. Življenje, ki temelji samo na užitkih in osebni koristi na koncu postane zelo prazno in brezsmiselno. Intuitivno se začnemo zavedati, da obstaja še neko drugo življenje in tako se začnemo zanimati za duhovne tradicije.

Budizem se na to "eksistencialno trpljenje" obrača na zelo neposreden način. Budizem ne temelji na verskem sistemu ampak je nekaj zelo praktičnega, kar lahko sami preizkusimo in preverimo. V tem pogledu sploh ni težko uskladiti teh duhovnih učenj z moderno znanstveno izobrazbo, ki smo je deležni na Zahodu.

Kaj lahko budizem ponudi zahodnjaku in kaj lahko Zahod naredi, da bi osvojil nekatere smernice, ki jih je podal Buda?

Daje nam smer v življenju in osnovno razumevanje ter načine in postopke za razvoj miru in blagostanja v naših srcih in umih, kar nato izboljša naše odnose z drugimi. Prek uporabe Budinih naukov pri raziskovanju in presoji lahko sebe razumemo bolje; vidimo, kako v našem življenju problemi nastajajo in kako jih lahko rešimo. To nam daje nov pogled na življenje in nas na praktičen način usmeri k duhovnemu cilju, k uresničenju naših potencialnih možnosti, ki jih kot ljudje imamo.

Lahko smo srečni, da živimo v času in okolju, kjer pri izbiri religije obstajata toleranca in svoboda. Ne tako dolgo nazaj v zgodovini to ne bi bilo mogoče, oziroma bi bilo naravnost nevarno!

Prihajate iz Italije. Koliko budistov, samostanov in duhovnih tradicij je v Italiji?

Težko je vedeti, koliko budistov je v Italiji, ker čeprav ljudje morda preučujejo in prakticirajo Budove nauke, se vedno ne vpišejo v neko organizacijo. Pogoste niti ne zamenjajo svoje formalne religije niti o sebi ne razmišljajo kot o "budistih", ker je to bolj notranja stvar kot nekaj kar ima opraviti z etiketami ali pripadnostjo neki instituciji. Vendar pa sem slišal za številko 50.000, čeprav ne vem, kako so do nje prišli. V Italiji obstaja "Italijanska budistična zveza", h kateri pripadajo večje tradicije, tudi Santacittarama, in imajo 35 pridruženih skupin in centrov. V Italiji so prisotne tri večje tradicije: teravada (nauk starih), ki je sedaj prisotna predvsem na Šri Lanki, v Burmi in Tajski; mahayana (veliki voz), ki vključuje različne šole na Kitajskem, Japonskem in v Koreji; ter vajrayana (diamantni voz), ki je predvsem povezana s Tibetom. V Italiji ni veliko pravih samostanov - tu so večinoma laični centri, ki imajo ponekod nameščenega stalno bivačnega meniha ali učitelja in kjer so organizirani tečaji in intenzivi za laike.

Budizem vidim kot sredstvo za dosego notranje "povezave" in uvida prek meditacije in ne vidim nobene nepremostljive ovire med različnimi religijami. Vi imate kot menih verjetno različno mnenje?

Nobena religija nima monopola nad resnico ali duhovnim razumevanjem. Včasih začutim globoko povezanost, ko berem nekaj, kar je npr. napisal krščanski kontemplavec. V budizmu sprejemamo duhovne nauke ne kot absolutne resnice same po sebi, ampak kot sredstva, ki nam lahko pomagajo k direktni izkušnji najvišje resnice, če jih uporabimo na pravi način.

Zaradi različnih razlogov je moja vera zrasla na Budinih naukih. To je stara tradicija, ki je vzdržala preizkus časa, sam sem bil navdihnjen, ko sem srečal ljudi, ki so že bili na tej poti in mojo začetno neodločno vero so okrepili in povečali dobrodejni učinki, ki sem jih sam izkusil. Vendar pa ne morem govoriti za druge religije, ker nimam nobene osebne izkušnje. To ne pomeni, da jih zavračam - priznavam le, da jih ne poznam iz prve roke, čeprav sem dokaj odprt za možnost, da vse religije kažejo na isti cilj.

V mnogih religijah in še posebej v krščanstvu sta vera in dogma vsiljeni, budizem pa pušča vsa vrata odprta za raziskovanje in izkušnjo in ima nek poseben priokus svobode - vedno sem imel ta občutek sprejetosti za svoje heretično razmišljanje. Imate kakšno mnenje o tem?

Mislím, da lahko na to vprašanje odgovorim s citiranjem Bude iz zelo poznane 'Kalama Sutte': "Ne zanašajte se na to, kar ste slišali razglašeno, niti na navade, niti na govorce ali sklepe, niti na uveljavljena načela ali pametno razmišljanje, niti na priljubljene teorije. Naj vas ne prepriča zunanja inteligenca nekoga drugega niti spoštovanje do učitelja... Ko sami veste, kaj je napačno, neumno in neprimerno in kaj vam škoduje in vas vodi v nezadovoljstvo, to opustite... In ko sami spoznate, kaj je pravilno, to razvijajte."

Budistične meditacije po mojih izkušnjah ni potrebno povezovati z budistično religijo - Jezusa sem večkrat srečal tudi v budizmu. Čeprav je budizem dokaj znanstvena religija, kot je dejal Einstein, ima devocija v budistični praksi še vedno svoje mesto, ali ne? Kaj pa služenje in ljubezen, kot ju je oznanil Kristus?

Da. Čeprav devocija ni vedno v središču budistične prakse, ima svoje mesto. Izgleda, da nas pot brez predanosti ne pripelje daleč. Ko začne začetni navdih pojemati in izgubimo pogum, je potrebno imeti še nekaj drugega. Vera in devocija nam pomagata iti prek tega. Če je naš pristop preveč razumarski, naša praksa postane suhoparna in pusta, ker smo zanemarili razvijanje srčnih kvalitét, kot sta ljubezen in predanost.

Darma (dhama na paliju) pomeni dolžnost ali služenje. Buda v 'Sigala Sutti' poudarja načine, kako npr. mož služi ženi, žena možu, kako bi otroci morali služiti svojim staršem in obratno; učitelj služi učencem, itd. Vsakdo lahko služi, ne glede na položaj in če to veste in prakticirate, samospoštovanje v posamezniku raste in vodi k socialni skladnosti. Na Zahodu včasih mislimo, da se s služenjem drugim podcenjujemo ali ponižujemo, v budistični deželi kot je Tajska, pa je služenje nekaj plemenitega. Preokupiranost s seboj vodi v mizernost in sovraštvó do samega sebe - bolj kot smo sebični, manj radosti imamo v življenju. Kaj je lahko bolj naravnega za nekoga, ki je transcendiral zavajajoč občutek ločenosti, kot je služenje drugim? Ljubezen in sočutje sta stanji uma, ki ju je Buda hvalil.

Drug zelo poznan govor je "Metta Sutta", kjer Buda opisuje kvaliteto ljubeče pozornosti, ki jo ima mati do svojega edinega otroka in kako bi to morali razviti za vsa bitja brez razlik. Obstaja metta meditacija, ki je zelo priljubljena in blagodejna.

Prihajate iz tradicije teravada, za katero pravijo, da je najbolj stroga. Moja izkušnja je, da je najbolj odprta in enostavna. Kakšen je vaš odnos do drugih budističnih tradicij? Ali jih vidite enake vaši - večvredne, manjvredne? Kaj pa druge religije?

Ni ravno koristno razmišljati o drugih tradicijah ali verah kot o boljših, enakih ali večvrednih - kdo pa smo mi, da to lahko vemo? Če razmišljate o različnih glasbenih instrumentih, imate morda rajši klavir namesto violine, toda ali je ta zato boljši? Mislím, da ne. Veliko je odvisno tudi od tega, kdo igra. Nekdo, ki zna igrati, lahko čudovito igra na vsak glasbeni instrument, ki pa lahko proizvaja strašne glasove, če igralec ni dober.

Gre za osebno nagnjenje, za občutek posebne privlačnosti k neki tradiciji in za prakso, dokler posameznik ne postane izkušen.

Hvaležen sem, da sem prišel v stik s tradicijo teravada, kjer še vedno učijo in iskreno prakticirajo meniško disciplino, tako kot jo je podal Buda in kjer je kontemplativno življenje še vedno poudarjeno.

V Italiji imamo z različnimi tradicijami dobre odnose - smo del italijanske budistične zveze in vsako leto skupaj praznujemo praznik Vesak, ki označuje rojstvo, razsvetljenje in paranirvano Bude. Prisoten je občutek, da smo vsi učenci Bude in da so razlike med nami bolj zunanje in kulturne in ne resnične in bistvene. Osnovno učenje različnih velikih budističnih tradicij je bolj ali manj enako. V Rimu imamo dobrega prijatelja, ki je tibetanski menih - za Božič in Novo leto je bil 10 dni z nami - in v pogovoru z njim smo videli, da ima mnogo tibetanskih nauk svoje korenine v teravadi. Razlika je le v tem, da so bili nekateri vidiki učenj bolj poudarjeni.

Pripadate, če lahko tako rečem, "tajski gozdni tradiciji", ki jo je obnovil Ajahn Chah v 50. in 60. letih 20. stoletja. Tu se govori o "naravni poti do razsvetljenja". Lahko pojasnite, prosim?

Morda tako govorijo, toda sprašujem se, če obstaja nenaravna pot? Mislim, da je bistvo v tem, da se Ajahn Chah ni omejil samo na eno tehniko, ampak je predvsem poudarjal pomen pravilnega razumevanja, prvega dejavnika na osemčleni poti, na katerem temeljijo vsi ostali dejavniki. Obstaja veliko različnih metod in tehnik, ki jih učijo različni učitelji in vsi trdijo, da obstaja najboljša ali najbolj resnična pot, toda če nekdo nima pravilnega razumevanja, te metode ne pripeljejo do osvoboditve.

Po drugi strani, če imate določeno začetno stopnjo pravilnega razumevanja, lahko uporabite katero koli tehniko in lahko ugotovite, kaj je najbolje za vas. Buda na svojih govorih ni podal podrobno izdelanih metod in tehnik, ampak je opisal kontemplativne strukture in procese, ki lahko vodijo k miru in jasnemu uvidu. Če bi odšli k Ajahn Chahu, bi vas vprašal, kako ste do sedaj meditirali in vas verjetno vzpodbudil, da nadaljujete. Če bi bili novinec, bi vas učil "pozornosti na dihanje" in "štirih osnov pozornosti", kar pomeni razširiti zavedanje v vsakodnevno življenje, ne na mehaničen, umeten način, ampak na naraven način. Veliko je govoril tudi o opazovanju in razmišljanju o naravi, zunaj in znotraj, kar pripomore k uvidu o minljivi in neosebni naravi vseh pojavov. Mislim, da bi to zato lahko imenovali "naravna pot do razsvetljenja"

Lahko nekaj poveste o dnevni rutini v vašem samostanu?

Dnevni red se spreminja od časa do časa, vendar je večinoma takle: ob 5. zjutraj religiozno petje in meditacija, ob 6.30 čiščenje, ob 7. zajtrk, ob 8.30 delo, ob 11. glavni obrok, ki mu sledi počitek in čas za individualno prakso in študij, ob 16. meditacija, ob 17. čaj, ob 19.30 večerno petje in meditacija, ki ji včasih sledi branje ali govor. Včasih je več dela, drugič, ko imamo klavzuro, delamo manj in več meditiramo.

Sledite 227. pravilom "vinaye", dokaj strogega načina življenja. Popolnoma ste odvisni od skupnosti laikov: ne smete voziti avtomobila, ne smete si pripravljati hrane, ne smete se niti dotakniti denarja, ne smete se dotakniti ženske.. Ajahn Chah je nekoč podal edinstven odgovor, zakaj se ne smete dotakniti ženske...

Imamo nadrobno izdelan pravilnik discipline, ki pomaga narediti življenje enostavno in usmerjeno k enemu cilju. Temelji na neškodljivosti - posamezniku preprečuje, da bi storil dejanja, ki bi imela težke posledice - in čutni vzdržnosti, kar naravno vodi k miru in jasnosti. Disciplina nam pomaga, da skupaj živimo v skladnosti in je hkrati sredstvo za razvoj pozornosti, za razvoj večje ozaveščenosti pri naših besedah in dejanjih ter pri dejavnostih, ki jih motivirajo. Živimo v celibatu in se vzdržujemo vsake oblike namenskega seksualnega obnašanja. Dotakniti se ženske zaradi poželenja je prestop in ker nam naši motivi niso vedno jasni in ker se poželenje lahko pojavi nenadoma, se je bolje odpovedati vsakršnemu fizičnemu stiku z žensko.

Ne poznam tega odgovora, ki ga je Ajahn Chah podal. (Nek menih se je vrnil z obiska v ZDA. Ko ga je Ajahn Chah vprašal, kaj je dejal ljudem, zakaj se ne sme dotakniti ženske, je menih dejal da zaradi pravil vinaye. "Napačno," je resno odvrnil Ajahn Chah. "Moral bi jim reči, da zato, ker te lahko začne boleti trebuh." (Paul Breiter: Venerable father) - op.p.)

Mnenje o budizmu na Zahodu je, da je to asketski način življenja. Ali je vedno tako? Na Tajskem je nekaj zares asketskih šol, toda pristop Luang Por Chaha izgleda mehkejši. (Luang Por - častiti oče, spoštljiv naziv za starejšega meniha in učitelja; op.p.)

Morda po modernih standardih luksuznosti in udobja izgleda dokaj asketski, dejansko pa je Buda učil srednjo pot med vdajanjem strastem in trpinčenjem. Ne gre za to, da se življenje otežkoči, ampak da se odstrani kar največ nepotrebne. Čeprav na začetku ni lahko, pa to vodi k notranjem miru in blagostanju, ki se rodi znotraj toka običajnega vsakdanjega življenja, ne da bi iskali dražljaje in vzbujenost od zunanjih okoliščin. Ne morem reči, da je bil Ajahn Chah najbolj asketski menih na Tajskem, vendar je zelo odločno živel po pravilih meniške discipline. Njegov pristop je bil uravnovešen in razumen ter občutljiv za potrebe posameznika, vendar pa je bil lahko trd, ko je bilo to potrebno in mehko, ko je to bolj ustrezalo situaciji. Znal se je izkušeno odzivati na vse življenjske pogoje, namesto da bi se samo držal nespremenjenih pogledov o tem, kako bi stvari morale izgledati - kar je znak prave modrosti.

Ali je to razlog, zakaj je bil bolj sprejemljiv za zahodnjake? Luang Por je bil znan po svoji sposobnosti rokovanja z zahodnjaki.

Ker je razumel svoj lastni um tako dobro, je lahko razumel tudi umove drugih. Čeprav ni znal nobenega zahodnega jezika, je lahko samo z opazovanjem ljudi zaznal njihovo moč in njihovo šibkost in jim je tako znal pomagati. Vendar to ni bilo lahko, ker je tako postavil stvari, da ste se bili prisiljeni soočiti s svojimi slabostmi - z namenom, da bi jih premagali. Če je bil na primer nekdo len, ga je poslal nekam, kjer je bilo veliko dela; če je imel nekdo rad dobro hrano, ga je poslal tja, kjer je bila hrana slaba; če je bil nekdo navezan na mir, ga je poslal tja, kjer je bilo veliko ceremonij in ritualov ter veliko ljudi in zmešnjave. To je delal iz sočutja, da je ljudem pomagal preseči njihove navezanosti. Ljudje so vse to sprejeli, ker so ga zelo spoštovali in ga imeli radi. Lahko je bil tudi zelo prijazen in zaščitniški, če je bilo to potrebno, spet drugič pa je izgledal zelo oster. Toda to je bil vedno moder in primeren odgovor na določeno situacijo. Ko so ga nekoč vprašali, kako da ima toliko uspeha kot učitelj, je odvrnil, da zato, ker je imel toliko problemov v svoji lastni praksi. Njegovi lastni problemi so ga veliko naučili, tako da je lahko potem pomagal drugim.

Kateri je bil glaven razlog, ki vas je navedel do tega, da ste postali menih: notranji klic, nek razsvetljen uvid, trpljenje...?

Ko sem prvič srečal budistične menihe, sem bil zelo ganjen na način, ki ga nisem racionalno razumel - takrat sem zelo malo vedel o budizmu ali o meniškem življenju - toda nekaj v meni se je premaknilo. Mislim, da je bilo povezano z občutkom pripadnosti duhovni skupnosti in kontemplativnemu življenju z drugimi. Takrat sem bil pred univerzitetno diplomo in razmišljal sem, kako naprej. Spoznal sem, da nimam veliko posvetnih ambicij in misel, da bi večino svojega življenja delal samo za denar sploh ni bila privlačna. Takrat sem nekako intuitivno začutil, da bom našel neko delo, ki bo dobro in kateremu se bom lahko z vsem srcem in popolnoma posvetil. Torej bi temu lahko rekel nekakšen notranji klic, čeprav sploh ni bilo tako očitno in me je presenetilo. Potreboval sem nekaj let, da sem presegel začetni občutek odpora in našel pogum za preskok naprej.

Beseda "anatta" (ne-jaz oz. ne-duša) povzroča neskončne nesporazume in budizmu včasih pravijo ateistična religija, ki za cilj nima Boga. Kaj je resnica?

Morate se zavedati, da Budovi nauki niso dogme, ki jim je treba slepo verjeti, ampak so sredstva za prakso. Tako pojem anatta - ne-jaz ni najvišja izjava o naravi stvarnosti, ampak način, ki nam pomaga odstraniti naše privajene predpostavke, ki temeljijo na nevednosti in so v resnici bistvo našega trpljenja. Opominja nas, da so stvari, za katere mislimo, da so jaz - ali da pripadajo jazu - kot so telo, občutki, zaznave, mentalne aktivnosti in čutna zavest, spreminjajoče in nestalne in zato nimajo nobene večne nespremenljive substance. In prav tako ni ničesar zunaj teh stvari, kar bi lahko bilo objekt, ki bi mu rekli naš pravi jaz.

To je torej sredstvo za raziskovanje, da lahko vidimo stvari neposredno glede na njihovo resnično naravo, namesto da jih vidimo na običajen površinski način. Buda kategorično ne zanika jaza, ampak nas usmerja, da pogledamo pogojeno in odvisno naravo vsega, kar mislimo, da je jaz. Ta napačen pogled na jaz leži v temelju večine našega trpljenja, zato je korigiranje tega napačnega pogleda prinese osvoboditev. Vendar pa tega ni mogoče storiti samo z intelektom - Ajahn Chah bi dejal, da bi naša glava eksplodirala, če bi o tem preveč razmišljali. To je potrebno raziskati in kontemplirati v meditaciji, kar edino lahko pripelje do intuitivnega razumevanja.

Ni prav, če rečemo, da je budizem ateističen, toda morda je pojem ne-teističen bliže resnici. Ni nobenega zanikanja Boga, vendar nauki enostavno niso osredotočeni okrog pojma Boga, kar bi nas lahko postavilo v položaj najsi bo vere ali nevere ali pa samo občutka zmedenosti. Buda je dejansko govoril o "Nerojenem, Brezobličnem, Neoblikovanem, Neumrljivem", brez katerega ne bi bilo osvoboditve od rojenega, obličnega, oblikovanega, umrljivega. Vendar je to spet sredstvo za meditacijo in premislek in ne nekaj, kar bi zgrabili kot vero. To nam pomaga videti to, kar je rojeno, oblikovano itd. in ko se ne navežemo na te stvari, si začnemo odpirati zavest in doživljati mir in tišino, ki sta tako rekoč podstati bitja.

Težava z "Bogom" je, da je to postala tako čustvena in obremenjena beseda, da imamo ogromno kulturno pogojenih zaznav okrog nje, kar lahko povzroči skrb in nemir, namesto da bi nam to pomagalo k prirojeni čistosti in duševnemu miru. Mnogi krščanski mistiki so to razumeli - da mora nekdo, ki hoče spoznati Boga, zapustiti vse predstave o Bogu.

Buda je dejal, da je nirvano lahko doseči v enem življenju, kar pomeni po mnogih življenjih prakse, ali ne?

Ko Buda pravi eno življenje, misli eno, ne mnogo življenj! Nirvano (nibana v jeziku pali) je potrebno uresničiti tukaj in sedaj, neodvisno od časa. Če nekaj delamo sedaj, da bi

dobili željen rezultat v prihodnosti, smo še vedno ujeti v posvetni način razmišljanja, ki nam preprečuje pomiritev s stvarmi takimi, kot so, tukaj in sedaj.

Tu na Zahodu vaš prvi učitelj in predstojnik angleškega samostana Ajahn Sumedho več govori o "sotopani". Kaj to v resnici pomeni? Ali ima kakšen praktičen pomen za laike?

Mnogo let je, odkar sem živel z Ajahnom Sumedhom in ne spominjam se, da bi veliko govoril o sotopani (ali "tistemu, ki je vstopil v tok"), toda morda govori o tem več sedaj.* Sotopana je nekdo, ki je čvrsto utrjen v praksi, ki pozna pot in je samo vprašanje časa, kdaj bo dosegel cilj. V tradiciji je opisan kot nekdo, ki je presegel prve tri prepreke, ki človeka vežejo na "samsaro", na neprestani krog trpljenja in ponovnega rojevanja. Najprej, ne zanaša se več na gledanje s stališča svoje osebnosti - vidi, da njegov osebni jaz ni čvrst, ne nespremenljiv, niti neodvisen. Drugič, ima vero v Budo, darmo in sango in ga dvomi glede njihove stvarnosti ne vznemirjajo več. Tretjič, ni več zaslepljen z mišljenjem, da bo osvobojen, če se bo le držal discipline ali če bo izvajal obrede in ceremonije. Tak je vstopil v tok nirvane in samo vprašanje časa je, kdaj bo dosegel cilj.

To nima nobene zveze s tem, če ste menih ali laik. To so samo posvetne konvencije. Morda je lažje, če ste menih, ker imate življenjsko situacijo, ki vam je v podporo, vendar pa biti laik samo po sebi ni ovira.

(*Ko so Ajahna Sumedha vprašali, če je že postal sotopana, je odvrnil, da ne obstaja noben Ajahn Sumedho, torej je vprašanje o sotopani brezpredmetno - op.p.)

Kakšen je vaš cilj, ki ga imate kot menih?

Ko smo sprejeti v meniški red, sprejmemo odločitev, da to naredimo zaradi uresničenja nirvane. Nirvano je Buda na različne načine opisal kot popolno svobodo od trpljenja, največjo srečo in najvišji mir. Dlje kot gre nekdo po tej poti, bolj lahko pomaga drugim in lahko ga tudi ohrabri to, da svojo prakso posveti dobrobiti vseh čutečih bitij.

Ali že imate urnik za naš intenziv od 10.-11. Junija. Kaj bomo počeli?

Potrebno bo upoštevati različne dejavnike, kot npr. kakšen je prostor in raven izkušenosti udeležencev. Na teh intenzivih se običajno držimo "plemenite tišine", kar pomeni da govorimo le, ko je potrebno. To zelo pomaga pri vzpostavi notranje tišine in miru. Večji del dneva bosta izmenično zavzeli meditacija v sedenju in hoji. Podal bom nekaj vodenih meditacij, t.j. izmenično bom podal inštrukcije med sedenjem, nekaj meditacij pa bo v tišini.

Če bo prisoten nekdo, ki bi lahko vodil vaje iz joge, bom to spodbudil. Morda bomo peli nekaj religioznih verzov v starodavnem jeziku pali, ki ga je uporabljal Buda. Intenziva nikoli ne začnem z natančno idejo, kako bo strukturiran, ker raje puščam, da se stvari odvijajo naravno, glede na potrebe udeležencev. Delno je odvisno tudi od organizatorja. Še posebej glede hrane - nekateri raje organizirajo intenziv po vzoru meniške rutine z zajtrkom in kosilom ter brez hrane popoldne. Drugi dopuščajo lažji večerni prigrizek.

Najpomembnejše je, da se ljudje prepustijo rutini. Tako se ustvari občutek skupnega napora, ko vsakdo pozabi na svoje osebne želje in nagnjenosti za dobro skupine. Imeli bomo priložnost za predah in sprostitvev, umirili svoje misli ter obrnili svojo pozornost v notranjost in kontemplirali svojo eksistenco. Podal bom tudi nekaj idej, kako bi nekaj od

tega lahko prenesli v vsakodnevno življenje, da bi se naša duhovna rast lahko nadaljevala tudi po intenzivu. Morda bomo po tem imeli večji občutek za smer v življenju in bomo znali vzpostaviti stik z notranjim blagostanjem in zadovoljstvom, ki nista odvisna od zunanjih okoliščin. Seveda pa sta dva dneva precej omejen čas in je zato bolje priti brez prevelikih pričakovanj.

Ajahn, bodite dobrodošel v Sloveniji. Veselim se naših novih skupnih korakov na Poti.

Hvala, tudi jaz se veselim vrnitve in upam, da bo moj obisk koristen.

Pripravil: J.F.

2002

LE ZA PROSTO DISTRIBUCIJO

*Izdelava kopij tega dela je dovoljeno samo za osebno rabo.
Objavljanje ali tiskanje za prodajo tega dela nista dovoljena.
Citiranje delov tega teksta je dovoljeno le s predhodnim pisnim dovoljenjem.*

©SloTHERA